

JACO JACOBS

vertaald door Tjalling Bos

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

De afwas	7
De Boom In Het Midden Van Het Heelal	14
Helemaal roze	21
De rolbalclub	26
Op een eiland	30
Een kring van kaarsen	39
Nachtgeluiden	47
Geen commentaar	52
Afgedankt	58
Milly	68
Groen	70
Strijd	78
Het hart van een boom	86
Boomkinderen	91
Plankenkoorts	96
Rennen	103
Als alles verandert en toch hetzelfde blijft	107
Een onzichtbare boom	112
Groene bladeren	117

De afwas

‘Hé, sukkel, ben je doof? De bel gaat.’

Ik klem mijn tanden op elkaar en spuit groen afwasmiddel in de gootsteen.

Als iemand zo tegen je schreeuwt, zijn er een paar dingen die je kunt doen.

1. Je kunt doen alsof je doof bent en niet reageren. Maar dat is geen goed idee als het je oudere broer is die tegen je schreeuwt. Zeker als je een oudere broer hebt zoals Donovan.

2. Je kunt dreigen dat je de neus van de schreeuwer breekt als hij je nog eens een sukkel noemt. Maar dat zou in dit geval gewoon dom zijn. Donovan zwemt in het wedstrijdteam van onze provincie, oefent elke dag met gewichten en drinkt van die proteïnedrankjes waarvan je reusachtige spieren krijgt. En het allerergste is dat hij op zijn vijftiende al een meester is in het uitdelen van *wedgies*. Al mijn onderbroeken zijn uitgerekt doordat hij ze tot ver op mijn rug heeft getrokken.

3. Je kunt hem er vriendelijk op wijzen dat degene die heeft aangebeld beslist niet voor jou komt, omdat je beste (en enige) vriend deze zomervakantie met zijn ouders naar Amerika is. Maar ook dan heb je een goede kans dat je een *wedgie* krijgt voor de moeite.

4. Je kunt de normale pikorde benutten en tegen je kleine broertje zeggen dat hij de deur open moet doen. Maar bij ons bestaat de normale pikorde niet meer. Adrian is pas negen, maar hij heeft een plek boven mij gekocht. Het komt erop neer dat ik de slaaf ben van mijn broertje. Als ik deze vakantie nog zakgeld wil hebben, kan ik hem beter niet ergeren.

5. Je kunt de afwas laten staan, je handen afdrogen en de deur open gaan doen.

Drie keer raden waarvoor ik kies.

Het meisje op de veranda lijkt iets ouder dan ik. Ze draagt een vaalblauwe jeans en heeft haar bruine haren in een paardenstaart. Als ze zenuwachtig glimlacht, schittert haar beugel in het zonlicht.

‘Hallo? Eh... ik kom voor Donovan? Adrian... eh... heeft me uitgenodigd?’ Ze praat alsof elke zin een vraag is.

Ik zucht en roep over mijn schouder: ‘Donovan, je hebt een klant!’

Het meisje schuifelt verlegen met haar voeten en wordt knalrood.

Als mijn vader en moeder er ooit achter komen wat er op klaarlichte dag bij ons in huis gebeurt, moeten ze gegarandeerd in therapie. Gelukkig werken ze allebei overdag en hebben ze er geen idee van dat hun jongste zoon hun oudste

zoon aan schoolmeisjes verhuurt. Daar is een woord voor. En het is verboden.

Adrian zegt dat ik niet zo stom moet doen. Het zijn volgens hem gewoon cursussen sociale vaardigheid.

Hij is een jongen van negen die een uitdrukking als ‘sociale vaardigheid’ kent. Mijn vader zegt dat Adrian op zijn achttiende ofwel miljonair is, of in de gevangenis zit. In elk geval is hij nu al de rijkste negenjarige die ik ken. Hij is op de kleuterschool begonnen met geld verdienen. Tijdens het rugbyseizoen liet hij zijn vriendjes wedden op de uitslagen van de wedstrijden. Toen een woedende moeder erachter kwam, had hij al vet veel verdiend. Hij is ook het enige kind dat ik ken dat van de kleuterschool is gestuurd. Zelfs mijn moeder, die advocaat is, kon het niet voorkomen. Tegenwoordig verdient hij zijn meeste geld door goedkoop snoep te leveren aan het winkeltje bij de school. We vermoeden tenminste dat hij zo zijn geld verdient.

Adrian verzint voortdurend geheime plannetjes om geld te verdienen. Mijn vader zegt dat hij er liever niet het fijne van weet. Zijn nieuwste plan (van Adrian, niet van mijn vader) is dat hij Donovan verhuurt voor zoenlessen.

Ja, meisjes zoals dit meisje met haar beugel dat blozend op onze veranda staat, betalen voor het voorrecht om mijn oudste broer te mogen zoenen.

Vorig jaar is Donovan begonnen gel in zijn haar te smeren en met gewichten te trainen. Hij is veranderd in een meisjesmagneet. ’s Middags bij de zwemtraining hangt er een hele groep meisjes rond het zwembad om hem in zijn zwembroek te zien. Hij heeft meer meisjeshartten gebro-

ken dan een nationale kampioen zwemrecords. Maar daar leren de meisjes blijkbaar niets van, want sinds het begin van de vakantie zijn er al drie of vier bij ons thuis gekomen voor zoenlessen. Ze verdwijnen een halfuur of zo met Donovan in de schaduwen van het afdakje bij ons zwembad. Als ze weer tevoorschijn komen, zit hun haar in de war, is hun lipstick uitgesmeerd en hebben ze een brede glimlach op hun gezicht. Ik heb geen idee hoeveel Adrian rekent voor de zoenlessen en welk deel Donovan daarvan krijgt. Misschien doet Donovan het voor niets, want hij is bezeten van meisjes. En van chloorwater, natuurlijk. Geen wonder dat hij zulke slechte cijfers haalt.

Het meisje op de veranda schraapt haar keel en wrijft verlegen met haar handpalmen langs haar jeans. Ze ziet eruit alsof ze weg wil rennen.

Als Donovan net zo lang aan zijn huiswerk zou zitten als hij met zijn gel en kam voor de spiegel staat, zou hij negens en tienen halen. Hij neemt de tijd, maar ik vraag het meisje niet of ze binnen wil komen. Mijn moeder is niet voor niets advocaat – ik weet wat een medeplichtige is. Ik wil niets te maken hebben met die cursussen ‘sociale vaardigheid’ van Adrian en Donovan.

Eindelijk komt Donovan aanlopen. Zijn haar zit perfect door de gel en hij ruikt naar de dure aftershave die mijn vader voor zijn verjaardag van mijn moeder heeft gekregen.

‘Hoi.’ Hij begroet het meisje met een brede glimlach en schuift mij opzij als een stoel die in de weg staat. ‘Zullen we buiten onder het afdakje gaan zitten?’

Het meisje giechelt zenuwachtig en wordt zo mogelijk nog roder, voordat ze in de schaduw verdwijnen.

Met een zucht doe ik de voordeur dicht en loop terug naar de keuken.

Buiten in de tuin klinkt het tsjk-tsjk-tsjk van de zwembadpomp.

De koelkast snort als een kat.

Bij het tuinhok blaft Bor naar de vrouw van de dominee, die langsloopt met haar Duitse herder.

Een paar minuten later komt Adrian de keuken in.

‘Ben je nou nog niet klaar met afwassen, Marnus?’ zegt hij bazig terwijl hij sinaasappelsap uit de koelkast pakt.

Eigenlijk moeten we alle drie om de beurt afwassen en de keuken opruimen. Maar aan het begin van de zomer heb ik om een voorschot op mijn zakgeld gesmeekt en een tweedehands Nintendo gekocht van Adrian. Hij had hem zelf van een vriendje gekocht. Het stomme ding ging al na een week kapot, maar Adrian weigert om me mijn geld terug te geven. Volgens hem heb ik de koop gesloten zonder garantie of aankoopverzekering. Ik begrijp amper wat dat betekent, maar het komt erop neer dat ik elke dag moet afwassen en de keuken schoonmaken om wat zakgeld te krijgen van mijn negenjarige broertje.

Wat een rotleven heb ik toch.

Dit is ongetwijfeld de ergste zomervakantie die ik ooit heb gehad. Ik wou dat we zoals altijd in december naar het strand gingen, maar mijn vader en moeder hebben besloten dat we in de junivakantie drie weken naar een safaripark gaan. Daarom willen ze nu niet te veel vakantiedagen opne-

men. Bovendien werkt mijn moeder aan een Erg Belangrijke Rechtszaak en mijn vader hoopt dat de kerstverkoop zijn sportwinkel van de ondergang redt. Daarom is het uitgesloten dat hij nu vrij neemt.

De deurbel speelt weer 'Jingle Bells'. Mijn vader heeft onze deurbel vorige week vervangen door een bel die kerstliedjes speelt. Dat was zijn treurige poging om ons huis in de kerstsfeer te brengen. Ik denk dat de bel in juni volgend jaar, als we volgens plan naar het safaripark gaan, nog steeds 'Jingle Bells' speelt. Dit jaar met Pasen had nog niemand de moeite genomen om de kerstboom op te ruimen.

'Ga je niet opendoen?' zegt Adrian.

Hij morst sinaasappelsap op tafel. De tafel die ik net heb schoongemaakt.

Na de vakantie krijgen we vast een torenhoge tandartsrekening, want ik weet zeker dat ik mijn tanden tot stompjes knars als het zo doorgaat.

Ik droog mijn handen weer aan de theedoek en loop naar de voordeur.

Daar staat natuurlijk weer een meisje te wachten.

Deze is blond en lijkt ongeveer zo oud als ik. Maar haar ogen zijn het eerste wat me opvalt: groot en helderblauw, met donkere wimpers.

'Sorry, Donovan is nog bezig,' mompel ik. 'Je moet op je beurt wachten.'

Ze frons haar voorhoofd. 'Mijn beurt? Wie is Donovan?'

'Kom je niet voor de zoenlessen?' vraag ik.

Links van haar frons gaat één wenkbrauw een paar centimeter omhoog, en ze glimlacht scheef. 'Zoenlessen?'

Mijn gezicht begint te gloeien. ‘Eh... laat maar. Sorry. Wat kom je doen?’

‘Wil je mijn petitie tekenen?’ vraagt ze, en ze houdt een papier omhoog.

Ik staar er verbaasd naar. Het lijkt alsof ze een bladzijde uit een schrift heeft gescheurd. Er staan handtekeningen, adressen en telefoonnummers op.

‘Eh... liever niet,’ zeg ik. Mijn moeder waarschuwt altijd dat je nooit je handtekening op een papier moet zetten voordat je elk woord dat erop staat helemaal begrijpt. Het is duidelijk dat Adrian de woorden ‘garantie’ en ‘aankoopverzekering’ van haar heeft geleerd.

‘Het is voor een goed doel,’ zegt het meisje.

‘Welk doel?’ vraag ik.

Haar scheve glimlachje wordt breder. ‘Als je wilt, kan ik het je laten zien.’ Ze wijst naar de theedoek in mijn hand. ‘Of wil je liever doorgaan met de afwas?’

Mijn gezicht wordt nog wat warmer. ‘Eh... ik weet niet...’

Terwijl ik een excuus stamel, begint ze zacht te giechelen. Ze buigt haar gezicht omlaag en houdt haar hand voor haar mond om het lachen in te houden. Maar ik zie de spot in haar ogen.

‘Kom. De afwas kan wel een paar minuten wachten. Als ik je heb laten zien waarover de petitie gaat, teken je vast.’

Ze pakt mijn hand en trekt me in de richting van het tuinhok.

‘O ja, ik heet Leila.’

